

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Lucií Šternovou v právní věci žalobkyně: **Mgr. V. J.** nar. [redacted] bytem [redacted] zast. JUDr. Václavem Vlkem, advokátem, se sídlem Sokolovská 22, Praha 8, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 5.000.000,-Kč a povinnosti zaslat a zveřejnit omluvu a o náhradu škody ve výši [redacted] Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku [redacted] Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 9,25% ročně od 14. 8. 2009 do 31.12. 2009, ve výši 8,5% ročně od 1.1.2010 do 30.6.2010, ve výši 7,75% ročně od 1.7.2010 do 30.6. 2011 a dále od 1.7.2011 do zaplacení s ročním úrokem z prodlení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou zvýšené o 7 procentních bodů a platné vždy pro 1.den příslušného kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení žalované a to do 15-ti dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba se zamítá co do částky 102.520,-Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši od 13.2. 2009 do zaplacení, dále co do částky 5.000.000,-Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši od 13.8. 2009 do zaplacení a co do úroku z prodlení v zákonné výši z částky [redacted] Kč od 13. 2. 2009 do 13. 8. 2009.
- III. Žalovaná je povinna do 15-ti dnů od právní moci rozsudku zaslat žalobkyni písemnou omluvu ve znění: [redacted]

- [REDACTED]
- IV. Žalovaná je povinna do 15-ti dnů od právní moci rozsudku zveřejnit v [REDACTED] a [REDACTED] omluvu následujícího znění: [REDACTED]
- [REDACTED]
- [REDACTED]
- [REDACTED]
- [REDACTED]
- V. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 136.680,- Kč, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Václava Vlka, advokáta a to do 15-ti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhá zaplacení částky 5.000.000,-Kč jako náhrady nemateriální újmy a dále náhrady škody ve výši 18.028,50 Kč a [REDACTED] Kč s příslušenstvím a dále uložení povinnosti žalované zveřejnit v [REDACTED], v [REDACTED] a v [REDACTED] omluvu a zaslat žalobkyni písemnou omluvu ve znění uvedené ve výroku. Žalobkyně své nároky odvozuje z titulu nezákonného trestního stíhání, které proti ní bylo zahájeno dne 11.10.2006 usnesením o zahájení trestního stíhání ze spáchání trestného činu přijímání úplatku dle ustanovení § 160 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona. Žalobkyně byla dne [REDACTED] zadržena na letišti Praha Ruzyně [REDACTED]. Téhož dne bylo žalobkyni sděleno obvinění a byla vzata do vazby z důvodu dle ustanovení § 67 písm. b) trestního řádu. Stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání a do usnesení o vzetí do vazby byly zamítnuty. Omezení osobní svobody žalobkyně v důsledku vazby trvalo od [REDACTED] do [REDACTED]. Trestní stíhání bylo následně zastaveno usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 9 ze dne 24.7.2008 sp zn. [REDACTED] které nabylo právní moci dne 19.8.2008; trestní stíhání bylo zastaveno, neboť bylo nepochybně zjištěno, že skutek, pro který byla žalobkyně trestně stíhána, se nestal. Pracovní náplní žalobkyně bylo [REDACTED] a proto pro ni znamenalo trestní stíhání závažné poškození pro řádný výkon jejího pracovního zařazení a funkce. Žalobkyni vznikla škoda v podobě ušlého zisku ve výši [REDACTED] Kč, neboť ke dni sdělení obvinění a vzetí do vazby měla žalobkyně sjednanu pracovní činnost s agenturou [REDACTED], kde v programu [REDACTED] měla odpracovat 56 pracovních dní v hodnotě [REDACTED]-EUR/den, když v důsledku nezákonného výkonu veřejné moci nemohla odpracovat zbývajících 29 dnů. Ušlý zisk tak činil [REDACTED] EUR; při kurzu CZK/ EUR ke dni 13.10.2006 činil ušlý zisk [REDACTED] Kč. Žalobkyně měla dále sjednáno se stejnou agenturou provedení pracovní činnosti ve stejném programu [REDACTED] ve výši 210 pracovních dnů po [REDACTED]-EUR za den. V důsledku nezákonného výkonu veřejné moci byl s žalobkyní smluvní vztah ze strany agentury ukončen. Zde činí ušlý zisk celkem [REDACTED]-Eur, při přepočtu aktuálního kurzu ke dni 13.10.2006 činil ušlý zisk částku [REDACTED] Kč.

Žalobkyně dále požaduje částku 18.028,50 Kč jako doplatek nákladů na právní zastoupení, když žalobkyně celkem uplatnila částku 158.406,50 Kč a její žádosti bylo žalovanou vyhověno co do částky 138.593,Kč. Žalobkyni však nebyla uznána částka 18.028,50 Kč, kterou žalovaná neshledala důvodnou. Za nedůvodné označila tyto úkony právní služby: dne [REDACTED] účast při domovní prohlídce a při prohlídce nebytových prostor a přítomnost při

vydání věci, dne 16.10.2006 stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání (zde byla odměna krácena na jednu polovinu), dne 23.10.2006, 16.11.2006 a 16.11.2007 nahlížení do spisu, dne 6.11.2006 účast při výslechu svědka I [REDAKCE], 16.11.2006 účast u výslechu svědka B [REDAKCE] dne 11.4.2007 návrh na doplnění dokazování. Celkem nedošlo k zaplacení nároku ve výši 15.150,-Kč plus 19% DPH, celkem tedy 18.028,50 Kč.

Co se týká nemajetkové újmy, tuto žalobkyně požaduje, když v důsledku nezákonného omezení osobní svobody a trestního stíhání došlo k zásahu do rodinného života žalobkyně, v průběhu vazby byla způsobem odpovídajícím řádu výkonu vazby omezována její důstojnost a narušována intimní sféra jejího soukromí. Byla omezena na svobodě pohybu, nucena setrvat v nepohodlném, v nepřátelském a nepřívětivém prostředí vazby a zejména byl omezen její kontakt s dcerou. Došlo k dlouhodobému narušení jejich rodinných vazeb. Omezení intimní sféry soukromí vazebním stíháním trvalo od [REDAKCE] do [REDAKCE] tedy 35 dní. Rodinný život i psychická pohoda pak byly jak vazebním stíháním, tak i pokračujícím trestním stíháním, stresem a obavami rozvráceny a porušeny do podzimu 2009. Postupná tenze ve vztazích žalobkyně odezněla v listopadu 2009, psychické onemocnění dcery žalobkyně se zlepšilo díky medikamentům rovněž koncem minulého roku, ale do současných dní žalobkyně i její dcera cítí úzkostné stavy, narušení jejich rodinného života tak trvá až dosud. V důsledku široké medializace případu docházelo dlouhou dobu k veřejným citacím a zmiňování žalobkyně jako osoby, která s pravděpodobností hraničící s jistotou přijala úplatek [REDAKCE]

Žalobkyně uplatnila svůj nárok předběžně u žalované výzvou ze dne 12.9.2009 a opakovaně dne 12.3.2010. Žalovaná však vyhověla žádosti pouze z části a to co do požadované náhrady nákladů obhajoby. Nárok na zveřejnění omluvy a na zaplacení nemajetkové újmy žalovaná odmítla s tím, že jsou promlčeny. Právní zástupce žalobce poukazuje na neústavnost ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., neboť pro uplatnění náhrady nemajetkové újmy zákon stanoví bez jakéhokoliv odůvodnění promlčecí dobu pouze v trvání 6 měsíců oproti jiným nárokům, kde je stanovena tříletá promlčecí doba. Dle názoru žalobkyně je toto v rozporu s judikaturou Ústavního soudu, kupříkladu s nálezem ÚS sp.zn. Pl. ÚS 18/2001.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že žalobou uplatněný nárok neuznává. Žalovaná učinila nespornou skutečnost, že u ní žalobkyně dne 13.2.2009 žádostí ze dne 12.2.2009 uplatnila nárok na náhradu škody ve výši [REDAKCE] Kč a dne 12.3.2010 žádostí z 10.3.2010 nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 5.000.000,-Kč a na omluvu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. za nesprávný úřední postup ve shora uvedeném řízení. Žádosti žalobkyně bylo z části vyhověno a bylo jí poskytnuta na nákladech obhajoby částka 138.953,-Kč. Žalovaná nepovažuje za důvodný nárok na náklady obhajoby ve výši 18.028,50 Kč, neboť co se týká úkonu dne [REDAKCE] účast při domovní prohlídce a prohlídce nebytových prostor, na tuto žalobkyni nevznikl nárok, neboť vzhledem k tomu, že obviněná vyhověla výzev policejního orgánu k vydání věci podle § 78 odst. 1 trestního řádu, nebylo k provedení prohlídky přistoupeno. Z protokolu o vydání věci nevyplývá, že mu byl obhájce žadatelky přítomen. Za stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání je dle ustálené praxe požadována ½ odměny. Úkony spočívající v nahlížení do spisu dne 23.10.2006, 16.11.2006 a 16.11.2007 nejedná se o žádný úkon dle advokátního tarifu. V protokolu o výslechu svědka nebyl obhájce žalobkyně tohoto úkonu účasten. Co se týká účasti na výslechu svědka B [REDAKCE], zde byl tento úkon naúčtován dvakrát. Návrh na doplnění dokazování ze dne 11.4.2007 byl návrhem [REDAKCE] obhajující obviněného Z. D. [REDAKCE] a ostatní obhájci se k tomuto návrhu pouze připojili. V tomto případě se tedy nejedná o úkon dle advokátního tarifu.

Co se týká nároku na náhradu ušlého zisku, zde učinila žalovaná nesporným, že žalobkyně byla ve vazbě v období od [REDAKCE]. Co se týká účasti žalobce na první části projektu pro společnost [REDAKCE], z dopisu, který byl žalované v rámci předběžného projednání

nároku předložen ze dne 14.11.2006 vyplynulo, že smlouva byla ukončena z důvodu, že žalobkyně nebude schopna práci dokončit. Vzhledem k tomu, že dopis je datován dne [REDAKCE] tedy dnem, kdy byla žalobkyně propuštěna z vazby, do konce roku 2006 zbývalo ještě 45 dnů. Je tedy zřejmé, že prostor pro dokončení předmětné činnosti zde rozhodně byl. Žalobkyně netvrdila, že by se předmětnou společností pokusila i po propuštění z vazby kontaktovat a sdělit jim, že může v předmětné práci pokračovat. Žalovaná dále podotýká, že předmětný dopis byl psán ve velmi přátelském duchu a v jeho závěru byla vyjádřena i naděje v budoucí spolupráci. Co se týká účasti žalobkyně na druhé části projektu, zde z dopisu, který byl žalobkyní předložen ze dne 1.12.2006 od společností [REDAKCE] vyplývá, že žalobkyně by předmětnou pozici klíčového znalce získala teprve za předpokladu, že by uspěla v konkurzu, kterého se zúčastnili další tři odborníci. Vzhledem k tomu, že se dne 26.10.2006 nedostavila na konkurz nebyla do dané pozice obsazena. V daném případě byl předmětný zisk vázán na dvě podmínky a to, že žalobkyně uspěje v konkurzu, a že společnost [REDAKCE] získá předmětný projekt.

Co se týká nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 5.000.000,-Kč a poskytnutí omluvy, tento nárok byl dle žalované promlčen, když byl u žalované uplatněn až dne 12.3.2010 a předmětné řízení ve vztahu k žalobkyni však skončilo dne 19.8.2008, kdy nabylo právní moci usnesení o zastavení trestního stíhání ze dne 24.7.2008. Z toho je tedy zřejmé, že nárok byl u žalované uplatněn až po lhůtě stanovené v ustanovení § 32 odst. 3 zákona.

V řízení byly mezi účastníky nesporné následující skutečnosti: žalobkyně uplatnila u žalované výzvou ze dne 12.2.2009, doručené žalované den 13. 9. 2009, nárok na náhradu škody spočívající v ušlém zisku a v nákladech obhájce. Dne 12.3.2010 bylo žalované doručeno podání právního zástupce žalobce, kterým uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy. Žádosti žalobkyně o náhradu škody bylo částečně vyhověno a na nákladech obhajoby jí byla poskytnuta částka 138.593,-Kč. Mezi účastníky byly rovněž nesporné skutečnosti týkající se trestního stíhání žalobkyně, tedy že proti žalobkyni bylo dne 11.10.2006 zahájeno trestní stíhání, následně byla žalobkyně dne [REDAKCE] zadržena a vzata do vazby a vazebně stíhána byla do [REDAKCE] tedy 35 dní. Trestní stíhání bylo následně zastaveno usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 9 ze dne 24.7.2008 a to proto, že bylo nepochybné, že skutek, pro který bylo trestní stíhání vedeno, se nestal. Proti usnesení o zahájení trestního stíhání a rovněž proti usnesení o vzetí do vazby byla obhájcem žalobkyně podána stížnost. Tyto skutečnosti tedy nebyly předmětem dokazování.

Soud v rámci přípravy jednání nejprve zkoumal, zda-li jsou splněny podmínky řízení, mimo jiné se zabýval otázkou věcné příslušnosti Obvodního soudu pro Prahu 2, a zde dospěl k závěru, že věcná příslušnost okresních soudů je v tomto případě dána ve vztahu k celému předmětu řízení, tedy i návrhu na písemnou omluvu a zveřejnění omluvy v médiích. V daném případě se žalobkyně domáhá konstatování nezákonného rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, jedná se tedy o věc upravenou zákonem č. 82/1998 Sb., nikoliv o věc ochrany osobnosti. Stejný právní názor vyslovil rovněž Ústavní soud ve svém nálezu I ÚS 904/08: "*K projednání žaloby, domáhající se konstatování nezákonného postupu orgánů činných v trestním řízení a omluvy za ně, jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy, neboť nejde o věc ochrany osobnosti, ale o věc upravenou zákonem č. 82/1998 Sb.*".

Podmínka předběžného uplatnění nároku ve smyslu ustanovení § 14 a §15 zákona č.82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen zákon) byla rovněž splněna, když nárok

žalobkyně byl v celém žalovaném rozsahu předběžně uplatněn u žalované a předběžně projednán.

Z kopie přípisu právního zástupce žalobkyně JUDr. Karla Brücklera, advokáta ze dne 12.2.2009 vzal soud za prokázané, že tímto přípisem právní zástupce žalobkyně uplatnil u žalované nárok na náhradu právního zastoupení ve výši 158.406,50 Kč a dále nárok na náhradu škody v podobě ušlého zisku ve výši [REDAKCE] Kč a [REDAKCE] Kč. Touto žádostí nebylo požadováno zadostiučinění na způsobenou nemajetkovou újmu a ani další nároky v souvislosti s nemajetkovou újmou způsobenou žalobkyní v důsledku trestního stíhání. Z kopie podání ze dne 10.3.2011 právního zástupce žalobkyně JUDr. Václava Vlka, advokáta adresovaného žalované vzal soud za prokázané, že v rámci tohoto přípisu žalobkyně uplatnila nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu ve výši 5.000.000,-Kč a dále na písemnou omluvu adresovanou její osobě a rovněž zveřejněnou v [REDAKCE], zasláná [REDAKCE] a zveřejněná v [REDAKCE]

V řízení soud vycházel z provedených listinných důkazů a svědeckých výpovědí. Ze servisní smlouvy o poskytování technických odborných znalostí pro projekt: [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že na základě této smlouvy [REDAKCE] měla žalobkyně působit jako programový projektový a programovací expert v rámci smlouvy této společnosti s [REDAKCE]. Žalobkyně měla koordinovat a řídit služby pod dozorem vedoucího týmu, kterým byla paní [REDAKCE] a manažera kontraktu společnosti, kterým byl pan [REDAKCE]. Svou činnost měla žalobkyně zahájit dne [REDAKCE] a ukončit k [REDAKCE]. Jejich služeb mělo být využito na základě "call-off" po dobu trvání maximálně 50 pracovních dnů. [REDAKCE]

[REDAKCE] Cesty a doprava měly být organizovány po projednání s manažerem a s jeho souhlasem a náhrady měly být provedeny na základě předložení úplných faktur a jiných dokladů nezbytných k prokázání výdajů zadavateli. Žalobkyně měla dle smlouvy rovněž nárok na denní diety při pracovní cestě. Odměna měla být žalobkyni vyplácena vždy do 30 dnů po předložení faktury, přičemž k faktuře měl být přiložen originál pracovního výkazu, kde měly být uvedeny odpracované dny.

V rámci dodatku č. 1 k servisní smlouvě o poskytování technických odborných znalostí [REDAKCE] byl navýšen rozsah pracovních dnů, ve kterých měly být poskytovány služby z 50 na 56 pracovních dnů.

Z kopie finanční smlouvy [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že společnost [REDAKCE] a žalobkyně se dohodly na spolupráci žalobkyně v Projektu [REDAKCE] na pozici klíčového znalce [REDAKCE] a to v rozsahu 210 pracovních dnů za částku [REDAKCE] EUR na jeden pracovní den. Předpokládané datum zahájení prací bylo [REDAKCE] předpokládané datum ukončení [REDAKCE]

Z emailové zprávy zasláné dne [REDAKCE] paní [REDAKCE] žalobkyni vzal soud za prokázané, že v tomto dokumentu P [REDAKCE] C [REDAKCE] jako ředitel [REDAKCE] odpovědným za realizaci Projektu [REDAKCE] jehož předchozí ředitelkou byla paní S [REDAKCE] P [REDAKCE], potvrdil, že smlouva s žalobkyní v rámci projektu [REDAKCE] byla ukončena, protože nebyla k dispozici k plnění pracovních úkolů, když to bylo nutné. Tehdy zbývalo ze smlouvy 29 dnů. Vzhledem k tomu, že připravované

programy se vztahovaly na období 2007 až 2013 byly pracovní úkoly naléhavé a většinu z nich bylo třeba vykonat v době, kdy byla žalobkyně ve vazbě. Protože žalobkyně nebyla k dispozici, společnost získala [redacted] souhlas k tomu, aby byla nahrazena jinými experty. Tyto experty si společnost ponechala i po propuštění žalobkyně, neboť byla nutná kontinuita podpory a přípravy dokumentů. Dostupnost žalobkyně byla v souladu s jejím trestním stíháním nejistá. Jmenovaný dále potvrdil, že žalobkyně byla zahrnuta do výběrového řízení na Projekt [redacted] jako klíčový expert v rozsahu 210 dnů s honorářem ve výši [redacted] EUR/den. Pracovní úkoly byly tytéž jako v případě [redacted]. Společnost [redacted] ve výběrovém řízení uspěla a projekt zrealizovala. Vzhledem k vzetí žalobkyně do vazby se tato nemohla zúčastnit pohovoru, který byl součástí evaluačního procesu. Vazba a následující trestní řízení měly za následek, že žalobkyně nebyla schopna nastoupit na pozici klíčového experta a tak s ní byla smlouva ukončena a na její místo přijata paní [redacted].

Z dopisu ze dne 16.11.2008 adresovaného žalobkyni, podepsaného S [redacted] P [redacted] ředitelkou Projektu společnosti [redacted] vzal soud za prokázané, že ředitelka Projektu sdělila žalobkyni, že společnost znepokojilo zadržení žalobkyně policií. Vzhledem k zadržení a dalším souvisejícím právním záležitostem žalobkyně nemůže smlouvu, která byla se společností uzavřena na pozici odborníka na projekt [redacted] dokončit, společnost musí smlouvu žalobkyně vypovědět a hledat náhradu, která by pracovala zbývajících 29 dnů na místě žalobkyně.

Z výpovědi svědka PhDr. D [redacted] Š [redacted] vzal soud za prokázané, že tento svědek spolupracovat s žalobkyní na Projektu pro společnost [redacted] která byla dodavatelem pro [redacted]. Svědek byl ve smluvním vztahu přímo s paní J [redacted] a měl zpracovávat určité výstupy z jednotlivých misí a rovněž měl zpracovat socioekonomickou analýzu. Mezi žalobcem a svědkem byla dohodnuta hodinová sazba rozsahu zhruba [redacted] EUR/den. Po zatčení žalobkyně se svědku ze společnosti [redacted] ozvali asi po týdnu, dotazovali se, zda se paní J [redacted] bude moci účastnit další mise, která se měla konat hned následující týden. Ze společnosti se zmínili, že pokud se věc nevyřeší, budou nuceni hledat si náhradní řešení. Účast na projektech je vázána přímo na tvář a konkrétní osobu experta a není možné se těchto úkonů účastnit, pokud nejsou [redacted] schváleni. Svědku bylo známo, že v rámci spolupráce žalobkyně a firmy [redacted] měla pokračovat i v druhé fázi projektu a žalobkyně zde měla vystupovat na pozici klíčového experta. Tento poznatek má svědek z diskusí se společností [redacted] kde se mluvilo o tom, že s paní J [redacted] počítají do budoucna.

Z emailové korespondence odeslané PhDr. D [redacted] Š [redacted] dne 6.10.2006 vzal soud za prokázané, že žalobce sděluje, že k tomuto datu odpracoval pro žalobkyni celkem 14 dní při dohodnuté sazbě [redacted] EURO/den. Celkem měla činit jeho odměna částku [redacted] - EURO za celkové odpracované dny.

Z výpovědi svědka JUDr. K [redacted] B [redacted] vzal soud za prokázané, že tento byl obhájcem žalobkyně v průběhu trestního stíhání žalobkyně vedeného policií ČR, Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu SKPV vedeného pod sp.zn. [redacted]. Svědek uvedl, že byl osobně přítomen v bytě Mgr. J [redacted] kde měla být provedena domovní prohlídka a rovněž v prostorách firmy, ve které měla Mgr. J [redacted] kanceláře. K těmto prohlídkám mělo dojít bezprostředně po té, co byla žalobkyně zadržena. Z úředního záznamu nacházejícího se na čl. 538 ze dne 16.10.2006 a z úředního záznamu nacházejícího se na čl. 1212 spisu vzal soud za prokázané, že opatřením soudce Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp.zn. [redacted] bylo rozhodnuto o provedení domovní prohlídky v bytě žalobkyně na adrese [redacted] dále, že byl vydán příkaz policejního orgánu se souhlasem státního zástupce Městského státního zastupitelství k provedení prohlídky jiných prostor a pozemků v prostorách firmy [redacted]. K těmto prohlídkám však nedošlo, neboť žalobkyně vydala věci důležité pro trestní

stíhání dobrovolně. Dne [REDAKCE] v [REDAKCE] hodin byla žalobkyně vyzvána k vydání v protokolu specifikovaných věcí, jako věcí důležitých pro trestní řízení. V závěru protokolu je poznámka o obhájci ostatních spoluobviněných a to obhájce obviněného D [REDAKCE], obhájce I [REDAKCE] P [REDAKCE] obhájce obviněného Ing. M [REDAKCE] Ř [REDAKCE] Mgr. [REDAKCE], první nich byl úkonu přítomen od 19. do 19.30 hodin, po té se z úkonu omluvil a odešel a [REDAKCE] a byl o výkonu vyrozuměn a netrval na přítomnosti a [REDAKCE] byl telefonicky kontaktován, ale ani před ani v průběhu konání úkonů nebyl k zastížení. O obhájci žalobkyně [REDAKCE] v protokolu není žádná zmínka. Svědek K [REDAKCE] B [REDAKCE] na druhou stranu přesně popsal sled událostí, kdy žalobkyně nejprve byla zadržena, následně mezi [REDAKCE] Hodinou večerní měla proběhnout domovní prohlídka a po té ještě prohlídka jiných prostor a teprve zhruba v půl dvanácté v noci měl začít výslech žalobkyně. Před zahájením domovní prohlídky byla žalobkyně vyzvána k vydání věci a on jako obhájce byl tomuto přítomen. Svědek se dále vyjadřoval ohledně nahlížení do trestního spisu, zde uvedl, že do trestního spisu nahlížel několikrát což odůvodnil tím, že v rámci trestního stíhání je obecně důležité nahlížet do spisu již od počátku, kdy se situace neustále mění. Tak tomu bylo i v tomto případě, pokud by do spisu nahlíženo nebylo, nemohly by být řádně hájeny zájmy klientky, když toto trestní stíhání trvalo delší dobu a čas od času se objevovaly informace, že ve spise kupříkladu objevil nějaké audity a bylo nutné nahlédnout do spisu.

Z čl. 1854 trestního spisu [REDAKCE] tedy z protokolu o výslechu svědka Ing. P [REDAKCE] F [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že [REDAKCE] nebyl přítomen tomuto výslechu. Z tohoto trestního spisu dále zjištěno, že v rámci přípravného řízení proběhl pouze jediný výslech svědka RNDr. P [REDAKCE] B [REDAKCE] a to dne [REDAKCE] byl započat v [REDAKCE] hodin a skončil v [REDAKCE] hodin. Soud vzal dále za prokázané ze stížnosti do usnesení o zahájení trestního stíhání a dále z odůvodnění této stížnosti, že se jednalo o poměrně rozsáhlé podání s obsáhlou právní argumentací.

Po provedeném dokazování s přihlédnutím ke skutečnostem, které byly mezi účastníky nesporné, má soud za prokázaný následující skutkový stav. Dne 11.10.2006 bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně pro trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona. Dne [REDAKCE] byla žalobkyně dle ustanovení § 76 odst. 1 trestního řádu zadržena na letišti Praha Ruzyně. Usnesením ze dne 15.10.2006 sp.zn. [REDAKCE] byla žalobkyně vzata do vazby, kde byla až do [REDAKCE] Trestní stíhání žalobkyně bylo následně zastaveno usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 9 ze dne 24.7.2008 sp.zn. 2 [REDAKCE] které nabylo právní moci dne 19.8.2008. Proti usnesení o zahájení trestního stíhání i proti usnesení o vzetí do vazby podala žalobkyně prostřednictvím svého obhájce stížnost. Obě stížnosti však byly zamítnuty. Trestní stíhání žalobkyně bylo zastaveno, neboť bylo nepochybné, že skutek, pro který se trestní stíhání vedlo, se nestal (ustanovení § 172 odst. 1 písm. a) trestního řádu).

Na základě smlouvy o poskytování technických odborných znalostí pro [REDAKCE] [REDAKCE] měla žalobkyně sjednáno poskytování služeb pro společnost [REDAKCE] na pozici projektového a programovacího experta. Žalobkyně měla pro tuto společnost odpracovat celkem 56 dnů (rozsah byl z původních 50 dnů navýšen na 56 dnů dodatkem č. 1 k této smlouvě ze dne 9.8.2006). Ve smlouvě byla dohodnuta odměna ve výši [REDAKCE]-EUR za 1 pracovní den. Žalobkyně odpracovala pouze 27 dnů, 29 dnů již nestačila odpracovat vzhledem k tomu, že byla dne [REDAKCE] vzata do vazby. Dopisem ze dne 16.11.2009 bylo paní S [REDAKCE] P [REDAKCE] jménem společnosti [REDAKCE] žalobkyni sděleno, že v důsledku jejího vzetí do vazby a jejího trestního stíhání s ní bude její spolupráce ukončena. Žalobkyně byla rovněž zahrnuta do výběrového řízení na [REDAKCE] jako klíčový expert [REDAKCE] žalobkyně měla vykonat 210 dnů s honorářem [REDAKCE]-EUR na den. Žalobkyně se v důsledku vazby nemohla účastnit pohovoru dne

23.10.2006 a v důsledku tohoto společnost následně na místo žalobkyně přijala jiného experta paní [REDAKCE] S žalobkyní na projektu spolupracoval PhDr. D. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] který na základě smluvního vztahu s žalobkyní vypracoval pro žalobkyni socioekonomickou analýzu a následně zpracovával dílčí výstupy jednotlivých jednání žalobkyně. PhDr. D. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] pro žalobkyni odpracoval v rámci první části projektu celkem 14 dní. Mezi PhDr. D. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] a žalobkyní byla dohodnuta sazba [REDAKCE] EUR za den. Náklady žalobkyně na práci PhDr. D. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] tak v rámci první části projektu činily [REDAKCE]-EUR. V servisní smlouvě se společností [REDAKCE] bylo dohodnuto, že žalobkyně bude mít hrazeny veškeré náklady na práci cestovné a žalobkyně rovněž měla nárok na diety při pracovních cestách. Ve smlouvě bylo dohodnuto, že odměna zahrnuje další režijní výdaje. Způsob placení byl dohodnut tak, že faktury budou propláceny do 30 dnů po obdržení faktur od žalobkyně.

V řízení bylo prokázáno, že [REDAKCE] byl obhájcem žalobkyně a tato mu za jeho obhajobu zaplatila částku vyšší než 160.000,-Kč. [REDAKCE] se účastnil úkonu policie, která byla připravena konat domovní prohlídku v místě bydliště žalobkyně a dále na pracovišti žalobkyně a byl přítomen při vydání věci žalobkyní. Obhájce žalobkyně opakovaně a to ve dnech 23.10.2006, 16.11.2006 a 16.11.2007 nahlížel do vyšetřovacího spisu. Obhájce podal dne 16.10.2006 stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání, která byla značně obsáhlá. Obhájce žalobkyně se nezúčastnil výslechu svědka F. [REDAKCE] a účastnil se pouze jednoho výslechu svědka B. [REDAKCE]

Podle ustanovení § 5 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen zákon) stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která mu byla způsobena a) rozhodnutím, jenž bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle ustanovení § 7 odst.1 zákona, právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož vznikla škoda.

Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle ustanovení § 8 odst. 2 zákona, byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím, vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku.

Podle ustanovení § 8 odst. 3 zákona nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práv poskytuje.

Podle ustanovení § 31 odst. 1 zákona náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo nápravu nesprávného úředního postupu. Podle ustanovení odst. 3 náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.

Podle § 31a odst. 1 zákona, bez ohledu zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle ustanovení § 31a odst. 2 zákona zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možné nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona, nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozví o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Vznikla-li nemajetková újma nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, neskončí promlčecí doba dříve než za 6 měsíců od skončení řízení, v němž k tomuto nesprávnému úřednímu postupu došlo.

Po provedeném dokazování a s přihlédnutím k citovaným zákonným ustanovením soud dospěl k závěru, že nároky uplatněné žalobkyní jsou z části po právu. Soud nejprve zkoumal, zda-li je dán základní předpoklad odpovědnosti státu za škodu a nemajetkovou újmu, zda-li v případě žalobkyně došlo k vydání nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu. V tomto případě bylo v řízení prokázáno, že v případě žalobkyně bylo vydáno nezákonné rozhodnutí a to usnesení Policie ČR, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu SKPV ze dne 11.10.2006 [REDAKCE], kterým bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně pro trestný čin přijímání úplatků podle § 160 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona. Trestní stíhání žalobkyně bylo následně zastaveno usnesením OSZ ze dne 24.7.2008, čj. [REDAKCE]. Judikaturou i právní teorií bylo dovozeno, že stejný význam jako zrušení zákonného rozhodnutí má zastavení trestního stíhání nebo zproštění obžaloby. Při takovémto výsledku trestního stíhání je totiž třeba vycházet z toho, že občan čin nespáchal a trestní stíhání proti němu nemělo být vedeno (srov. rozsudek NS ČR sp.zn. 1 Cz 6/90), rozsudek NS ČR sp.zn. 25 Cdo 1388/2004). Žalobkyně podala proti usnesení o zahájení trestního stíhání a rovněž i proti usnesení o vzetí do vazby stížnost, která byla následně zamítnuta. V daném případě tak byl naplněn odpovědností titul dle ustanovení § 8 zákona, když proti žalobkyni bylo vydáno usnesení o zahájení trestního stíhání a trestní stíhání žalobkyně následně skončilo zastavením trestního stíhání a zároveň žalobkyně proti usnesení o zahájení trestního stíhání podala opravný prostředek.

Co se týká nároku na náhradu škody spočívající v náhradě nákladů, které žalobkyně vynaložila na svoji obhajobu, zde je zcela jednoznačně dána příčinná souvislost mezi uvedeným nezákonným rozhodnutím a takto vzniklou škodou (srov. rovněž rozsudek NS ČR sp.zn. 25 Cdo 1388/2004).

O tom, že žalobkyni náleží náhrada škody spočívající v nákladech obhajoby mezi účastníky nebyla sporná, sporné byly pouze některé z úkonů právní služby, které měl učinit obhájce žalobkyně [REDAKCE]. Zde soud dospěl k závěru, že požadovaná náhrada nákladů za úkon právní služby spočívající v účasti při výslechu svědka F. [REDAKCE] dne 6.11.2006 (kterého obhájce žalobkyně nebyl účasten) a dvakrát účtovaná účast u výslechu svědka B. [REDAKCE] nebyly úkony právní služby, které by obhájce žalobkyně skutečně vykonal, a proto žalobkyni za tyto úkony právní služby nenáleží náhrada nákladů obhajoby.

V případě dalšího účtovaného úkonu právní služby a to návrhu na doplnění dokazování ze dne 11.4.2007 soud dospěl k závěru, že tento úkon nelze považovat za úkon právní služby obhájce žalobkyně, když se jednalo o návrh na doplnění dokazování učiněný obhájcem obviněného PhDr. Z. [REDAKCE] D. [REDAKCE] a obhájce žalobkyně se k tomuto návrhu pouze připojil. Ze strany [REDAKCE] obhájce žalobkyně, se tedy nejednalo o písemné podání soudu týkající se věci samé, ani o jiný úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1, 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb.

Mezi účastníky dále byla sporná účast žalobce při domovní prohlídce a při prohlídce nebytových prostor dne [REDAKCE]. Zde vzal soud z výpovědi svědka B. [REDAKCE] za prokázané, že jmenovaný se účastnil úkonu policie při zadržení žalobkyně a dále na místě bydlíště žalobkyně a jejího pracoviště. Přestože v daném případě k samotným prohlídkám nedošlo, neboť žalobkyně vydala věci důležité pro trestní stíhání dobrovolně, obhájce žalobkyně byl

přítomen na místech, kde k těmto úkonům mělo dojít a soud tuto účast posoudil ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) vyhlášky 177/1996 Sb. jako účast při vyšetřovacích úkonech v přípravném řízení. Výpověď svědka B. [redacted] v tomto ohledu byla přesvědčivá, když vcelku podrobně popsal celý průběh dne [redacted] od okamžiku, kdy byla žalobkyně zatčena, až do půlnoci, kdy probíhal její výslech. Soud považoval účast obhájce na těchto úkonech za dva úkony právní služby, neboť časový rozsah úkonů zcela jistě převýšil 2 hodiny.

Co se týká odměny za úkon právní služby spočívající ve stížnosti do usnesení o zahájení trestního stíhání, zde soud dospěl k závěru, že je třeba přiznat celou odměnu za tento úkon právní služby a to analogicky dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. k) vyhlášky. Podle názoru soudu zde není na místě použít ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) a d) vyhlášky, když případné vyhovění stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání může mít pro obviněného obdobný dopad jako vydání zprošťujícího rozsudku, či usnesení o zastavení trestního stíhání a je tedy mnohem významnější, než opravné prostředky uvedené v ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky, zde se jedná zejména o opravné prostředky proti rozhodnutí, kterými nebylo rozhodováno ve věci samé.

Soud rovněž přiznal žalobci náhradu nákladů odměny advokáta za úkony právní služby spočívající v nahlížení do spisu, když výpovědi svědka B. [redacted] bylo prokázáno, že do spisu nahlížel opakovaně a vyjádřil se rovněž k tomu, že tohoto nahlížení do spisu bylo třeba vzhledem k rozsahu spisového materiálu a vzhledem k neustále měnící se důkazní situaci v řízení. Soud tedy dospěl k závěru, že v daném případě bylo průběžné nahlížení do spisu nezbytné pro kvalifikovanou přípravu obhajoby žalobkyně a mělo v podstatě následně i vliv na průběh trestního řízení a jeho ukončení ve stádiu přípravného řízení. Rovněž i konstantní judikatura dovodila, že v některých případech lze nahlížení do spisu mimo prostudování spisu při skončení vyšetřování dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) vyhlášky považovat za úkon právní služby (srov. rozh. NS ČR sp.zn. 7 TZ 66/99 a VS v Praze sp.zn. 4 To 53/98).

Soud tedy žalobkyni přiznal náhradu nákladů obhajoby za pět úkonů právní služby a jeden ½ úkon (stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání, kde již byla polovina mimosmluvní odměny žalovanou přiznána) a to ve výši 1.500,-Kč za jeden úkon právní služby v souladu s ustanovením § 7 ve spojení s § 10 odst. 3, písm. b) vyhlášky a dále pět režijních paušálů á 300,-Kč ve smyslu ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky, což činí celkem 9.750,-Kč, včetně 19% DPH 11.602,50 Kč. Co do zbytku, tedy požadované náhrady nákladů obhajoby za 3 úkony právní služby (účast na výslechu svědka F. [redacted] účast na výslechu svědka B. [redacted] a návrh na doplnění dokazování ze dne 11.4.2007), tedy co do částky 6.426,-Kč byla žaloba zamítnuta.

Soud dále zkoumal, zda-li na straně žalobkyně vznikla škoda v podobě ušlého zisku ve výši 3.711.490,75 Kč a zda-li je tato škoda v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním žalobkyně. Ušlý zisk je újmou spočívající v tom, že u poškozeného nedojde v důsledku škodní události k rozmnožení majetkových hodnot, ač se to dalo očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí (srov. R 55/1971, s.152). Je třeba, aby bylo najisto postaveno, že při pravidelném běhu věcí bez škodné události mohl poškozený důvodně očekávat rozmnožení svého majetku. V daném případě žalobkyně tvrdila, že jí ušel zisk spočívající v odměně za práci poskytnutou agentuře [redacted] v projektu [redacted]. V řízení bylo prokázáno, že žalobkyně měla uzavřenu smlouvu s touto agenturou, na jejímž základě měla pro agenturu odpracovat celkem 56 dnů za odměnu [redacted] EUR měsíčně. V řízení bylo prokázáno, že ke dni [redacted] kdy byla žalobkyně vzata do vazby zbývalo žalobkyni odpracovat ještě 29 dnů. Dle smlouvy práce měla být ukončena do 31.12.2006. Společnost [redacted] s žalobkyní ukončila spolupráci právě na základě faktu, že žalobkyně byla vzata do vazby a vůči ní bylo vedeno trestní řízení. Po zhodnocení těchto okolností soud dospěl k závěru, že pokud by nedošlo k trestnímu stíhání žalobkyně, žalobkyně by zcela jednoznačně

odpracovala na základě uzavřené smlouvy dohodnutých 29 dnů a dosáhla tak na odměnu ve výši [REDACTED]-EUR. Mezi nezákonným rozhodnutím a takto vzniklou škodou je tak dán vztah příčinné souvislosti a je tak naplněn poslední z předpokladů vzniku odpovědnosti tátu za škodu.

Soud se nicméně musel zabývat otázkou výše vzniklé škody, tedy zda žalobkyně v souvislosti s dosažením tohoto příjmu měla nějaké výdaje, o které by se její zisk z tohoto smluvního vztahu ponížil. Z výpovědi svědka Š [REDACTED] bylo zjištěno, že tento pro žalobkyni zpracovával v rámci tohoto projektu některé výstupy a to zhruba v rozsahu 14 dnů za dohodnutou cenu [REDACTED]-EUR za jeden den, celkem [REDACTED]-EUR. Částku [REDACTED]-EUR tedy soud od původně požadované škody ve výši [REDACTED]-EUR odečetl a dospěl tak k částce [REDACTED]EUR. Vzhledem k tomu, že lze předpokládat, že žalobkyně by fakturovala tuto vykonanou práci po ukončení prací, které měly být skončeny k 31.12.2007 a společnost [REDACTED] měla 30denní splatnost na zaplacení těchto faktur, soud použil kurz k přepočtu EUR na koruny k 1.2.2007, kdy lze předpokládat, že by platba ze společnosti [REDACTED] mohla proběhnout. K tomuto dni činil kurz CKZ/EUR 28,095 a soud tak dospěl k částce [REDACTED]Kč. Od této částky odečetl sumu ve výši 5.000,-Kč na případné administrativní náklady (telefony, poštovné, apod.) a dospěl tak k částce [REDACTED]Kč.

Co se týká ušlého zisku žalobkyně, kterého měla dosáhnout prací pro stejnou agenturu v rámci druhé části projektu, zde soud vzal rovněž z předložených listinných důkazů a to zejména z finanční smlouvy ze dne 1.10.2006 a dále z emailové zprávy P [REDACTED] C [REDACTED] ze dne 7.2.2011, že žalobkyně byla navržena na klíčového experta v rámci této druhé části projektu. Ke spolupráci s žalobkyní následně nedošlo, neboť žalobkyně se nemohla dostavit na pohovor, konaný dne [REDACTED]. Skutečnost, že s žalobkyní bylo ze strany společnosti [REDACTED] počítáno i pro druhou část projektu potvrdil rovněž slyšený svědek D [REDACTED] Š [REDACTED]. Z potvrzení P [REDACTED] C [REDACTED] ředitele projektu [REDACTED] vzal soud za prokázané, že honorář žalobkyně měl činit [REDACTED]-EUR na den. Zde je tedy určitý rozpor s finanční smlouvou ze dne 1.6.2009, kde je uvedena odměna ve výši [REDACTED]-EUR za den a tvrzením P [REDACTED] C [REDACTED], který potvrdil, že žalobkyně měla nárok na částku [REDACTED]-EUR za den. Vzhledem k tomu, že ze strany žalované nebyla požadovaná výše odměny žádným způsobem sporována, soud tedy vyšel z tvrzení žalobkyně a zprávy P [REDACTED] C [REDACTED] přiznal žalobkyni částku [REDACTED]-EUR za den. I zde soud ovšem ponížil tuto předpokládanou částku [REDACTED]EUR ([REDACTED]EUR x 210) o částku [REDACTED]-EUR, neboť lze předpokládat, a vyplynulo to i z výpovědi svědka Š [REDACTED] že svědek Š [REDACTED] by žalobkyni rovněž poskytl své služby i v rámci této části projektu. Co se týká rozsahu služeb, zde soud dospěl k závěru, že tento by byl minimálně stejný jako v první části projektu, tedy v rozsahu 14 pracovních dnů, tedy za celkovou částku [REDACTED]-EUR. Je třeba podotknout, že ze strany žalované zde nebyl tvrzen větší případný rozsah těchto "subdodávek". Soud tedy od částky [REDACTED]-EUR odečetl částku [REDACTED]-EUR a dospěl tak k částce [REDACTED]EUR. Vzhledem k tomu, že mezi stranami dosud nebyl dohodnut způsob fakturace, je tedy obtížné určit k jakému datu žalobkyni škoda vznikla, když není zřejmé, k jakému datu by jí odměna byla vyplacena. Soud vyšel z předpokladu, že k první fakturaci by došlo zřejmě po určité době při odpracování určitého počtu dnů, tedy dejme tomu v polovině roku 2007 a jako rozhodný tak vzal kurz k 1.7.2007 tj. 28,715 CZK/EUR. Dospěl tak k částce [REDACTED]-Kč a od této částky odečetl sumu 25.000,-Kč, kterou lze předpokládat, že by žalobkyně vynaložila na související drobné výdaje (telefony, poštovné a jiné drobné administrativní výdaje), když toto opět koresponduje s tvrzením žalobkyně, že tyto náklady by se pohybovaly v rozsahu desítek tisíců,-Kč a žalovaná netvrdila vyšší rozsah těchto výdajů. Soud tak dospěl k částce [REDACTED]-Kč. Celkem za první část projektu a druhou část projektu přiznal soud žalobkyni částku [REDACTED]Kč. Co do částky 96.094,-Kč soud žalobu zamítl.

Co se týká nároků požadovaných žalobkyní v souvislosti s nemajetkovou újmou, která jí vznikla v důsledku nezákonného trestního stíhání, soud nejprve řešil otázku, zda-li žalobkyni v souvislosti s nezákonným trestním stíháním nemajetková újma vznikla. Zde soud dospěl k závěru, že trestní stíhání, pokud je skončeno zprošťujícím rozsudkem nebo usnesením o zastavení trestního stíhání (kromě výjimek uvedených v § 12 zákona) představuje značný zásah do osobnostních práv poškozeného, a to platí zejména, pokud se jedná o vazební trestní stíhání, když je zároveň omezena osobní svoboda poškozeného a tento zásah je třeba do určité míry presumovat. Trestní stíhání žalobkyně, které bylo shledáno nezákonným, zcela jednoznačně představovalo značný zásah do práv žalobkyně garantovaných v článku 10 Listiny základních práv a svobod a to zejména do práva na zachování lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a práva na soukromí (obdobně srov. nálezy ÚS ČR sp. zn. IV. US 428/2005); po dobu 35 dnů byla rovněž omezena osobní svoboda žalobkyně. V případě žalobkyně byl zásah do osobnostních práv umocněn tím, že se jednalo o veřejně známou osobu, pohybující se ve veřejném životě, která byla trestně stíhána pro trestní čin přijímání úplatku; tento druh trestné činnosti je ze strany společnosti vnímán velmi negativně a obvinění z takového trestného činu, navíc v souvislosti s mediálně známou kauzou, se zcela jistě odrazí ve velmi negativním vnímání společností a může vést až k určité "ostrakizaci". V případě žalobkyně byla navíc celá kauza velmi sledována značnou částí sdělovacích prostředků s celostátní působností, které o kauze opakovaně informovaly, což negativní dopad popsaných důsledků trestního stíhání ještě zesílilo. Trestní stíhání mělo značný dopad rovněž do profesní sféry žalobkyně, kdy žalobkyně byla expertkou [redacted] fakt že je trestně stíhána za přijímání úplatků [redacted] mělo pro její profesní sféru zdrcující dopad. O tomto rovněž svědčí fakt, že s ní renomovaná agentura [redacted] v důsledku tohoto trestního stíhání přerušila spolupráci. Soud dospěl k závěru, že žalobkyně utrpěla značnou nemajetkovou újmu v důsledku nezákonného trestního stíhání, a tuto nemajetkovou újmu je třeba kompenzovat.

Žalovaná vznesla námitku promlčení co do přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, tedy co do požadované částky 5.000.000,-Kč. V tomto případě soud dal žalované za pravdu, když námitka promlčení byla vznesena důvodně. Trestní stíhání žalobkyně skončilo usnesením Obvodního státního zastupitelství ze dne 24.7.2008 a nabylo právní moci dne 19.8.2008. Tímto datem tak žalobkyni běžela šestiměsíční promlčecí doba, která uplynula dne 20.2.2009. Žalobkyně však nárok na náhradu nemajetkové újmy a to jak ve formě peněžitého zadostiučinění, tak ve formě písemné omluvy a zveřejnění omluvy uplatnila až žádostí ze dne 10.3.2010, která byla žalobkyni doručena dne 12.3.2010. Nárok byl tedy uplatněn více než rok po uplynutí šestiměsíční promlčecí doby. Argumentaci žalobkyně, že k promlčení nároku na náhradu nemajetkové újmy nedošlo, neboť zásah do osobnostní sféry žalobkyně stále trvá i po skončení předmětného řízení, soud nepovažuje za relevantní. Je třeba konstatovat, že zásah do osobnostní sféry žalobkyně představovalo právě samotné trestní stíhání a skončením trestního stíhání byl ukončen i tento zásah do osobnostní sféry žalobkyně. Subjektivní promlčecí dobu je tak třeba počítat od skončení trestního řízení, tedy ode dne 15.8.2008. Pokud bychom přistoupili na argumentaci žalobkyně, že nemajetková újma v důsledku trestního stíhání stále vzniká, pak by bylo otázkou v jakém rozsahu byla nemajetková újma již zanikla a tedy může být promlčena a v jakém rozsahu tato stále přetrvává; v určité míře by tak nároky z nemajetkové újmy byly nepromlčitelné, což zcela jistě nebylo záměrem zákonodárce při formulaci ustanovení § 32 odst. 3 zákona. Tato konstrukce se tak soudu jeví zcela nepoužitelnou. Soud se nedomnívá, že speciální úprava promlčecí doby v ustanovení § 32 odst. 3 zákona je v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny. Náš právní řád zná různé speciální úpravy běhu a trvání promlčecích lhůt a nelze říci, že pokud je promlčecí doba upravena ve vztahu k určitým typům nároků odlišně od obecné promlčecí doby, jsou tím

nositelé těchto nároků znevýhodnění oproti jiným subjektům. Takto by bylo kupříkladu možné říci, že úprava promlčecí doby u práv z předpravy dle § 108 občanského zákoníku je neústavní, neboť znevýhodňuje nositele těchto práv oproti oprávněným např. z titulu bezdůvodného obohacení. Ustanovení § 32 odst. 3 zákona je speciální právní úpravou běhu promlčecí doby pro nároky vzniklé v důsledku nemajetkové újmy, platí pro všechny nároky z tohoto titulu a pro všechny poškozené z tohoto titulu a dle názoru soudu tak není žádným způsobem ohrožena rovnost mezi subjekty, neboť nezvýhodňuje jedny před druhými. Naopak, pokud by soud přistoupil na argumentaci žalobkyně, dopustil by se nerovnosti mezi subjekty, když by pominul dosavadní právní praxi v posouzení promlčení nároků z nemajetkové újmy, která je v tomto případě jednoznačná. Na závěr je třeba poznamenat, že žalobkyně byla při uplatňování svých nároků z titulu nezákonného trestního stíhání právně zastoupena a měla tak být ze strany právního zástupce, jakožto osoby práva znalé, poučena o běhu promlčecích dob stanovených zákonem.

Soud se dále zabýval otázkou, zda byla námitka promlčení důvodně vznesena i ve vztahu k ostatním formám zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu, tedy ve vztahu k požadované omluvě a zveřejnění omluvy. Dle ustanovení § 100 odst. 2 občanského zákoníku promlčují se veškerá práva majetková s výjimkou práva vlastnického. Z ustanovení § 100 odst. 2 občanského zákoníku lze a contrario dovodit, že promlčení nepodléhá osobnostní práva; jedinou výjimkou je zadostiučinění v penězích jako právo, které se svou satisfakční funkcí blíží reparační funkci práva na náhradu škody, a kde bylo judikaturou dovozeno, že promlčení podléhá (srov. R 4/2008). Právo na písemnou omluvu a na zveřejnění omluvy však zcela jednoznačně nejsou právy majetkovými a jako takové se nepromlčují.

Otázkou ještě zůstává, zda písemnou omluvu a zveřejnění omluvy je možné žádat dle zákona č. 82/1998 Sb., zda je tedy takovou formou zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím, kterou podle tohoto zákona lze poskytnout. Dle ustanovení § 31a odst. 2 zákona zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu *nebylo možné nahradit jinak*, a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. V daném případě je otázkou, co měl zákonodárce na mysli slovním spojením "...jestliže nemajetkovou újmu nebylo možné nahradit jinak...". Dle důvodové zprávy k zákonu č. 160/2006 Sb. se v § 31a odst. 2 zákona stanoví *obecný pokyn, v jaké formě se má poskytovat zadostiučinění* a jakými kritérii se má rozhodování o výši zadostiučinění řídit. Dle názoru soudu není vyloučeno, aby touto jinou formou náhrady nemajetkové újmy byla právě písemná omluva, či zveřejnění omluvy v médiích. Naopak vzhledem k okolnostem tohoto konkrétního případu se zveřejnění omluvy v médiích a písemná omluva ze strany žalované jeví soudu jako velmi vhodnou formou kompenzace zásahu do osobnostní sféry žalobkyně, když tato byla veřejně známou osobou a trestní stíhání pro brání úplatku [redacted] [redacted] značně poškodilo její pověst v očích veřejnosti a znamenal i zásadní dopad pro její profesní kariéru.

Soud dále zamítl žalobu v části úroku z prodlení, který byl požadován z částky náhrady škody od 13.2.2009, když nárok byl předběžně uplatněn u žalované dne 13.2.2009. Žalovaná se tak dostala do prodlení s peněžitým plněním až po uplynutí šesti měsíců od doručení žádosti žalobkyně, tedy dne 14.8.2009. Od tohoto data tedy soud přiznal žalobkyni zákonný úrok z prodlení a za období do 13.8.2009 požadovaný úrok z prodlení zamítl.

Ve výroku o nákladech řízení soud rozhodl z části dle ustanovení § 142 odst. 3 o.s.ř. (v případě nároku na náhradu škody) a dále dle ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř. (v případě nároků z titulu nemajetkové újmy). Co do požadované náhrady škody byla žalobkyně neúspěšná jen

v nepatrné části a proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení v celém rozsahu, která se sestává z odměny advokáta dle vyhlášky 484/2000 Sb., ve výši 112.100,- Kč, 6x režijní paušál á 300,- Kč dle vyhlášky 177/1996 Sb. (příprava a převzetí věci, soupis žaloby, účast na přípravném jednání, podání ve věci samé ze dne 8. 2. 2011, účast na jednání dne 7. 4. 2011 a 27. 6. 2011) a DPH ve výši 22.780,- Kč, celkem činí náklady řízení částku 136.680,- Kč.

Co se týká požadovaných nároků z nemajetkové újmy, zde byla žalobkyně neúspěšná, co do přiznání peněžité náhrady, byla však úspěšná ohledně nároku na písemnou omluvu a zveřejnění omluvy. Z hlediska kompenzace nemajetkové újmy žalobkyně soud považuje tyto nároky v podstatě za rovnocenné a má tedy za to, že žalobkyně úspěšná jen částečně, když ve srovnatelné části nároku byla naopak neúspěšná. V této části předmětu řízení tak žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů nevzniklo.

P o u ě e n í : Proti tomuto rozhodnutí je možné podat odvolání do 15ti dnů ode dne jeho doručení, a to k Městskému soudu v Praze, podáním učiněným u podepsaného soudu.

V Praze dne 30. června 2011

Mgr. Lucie Šternová, v.r.
Soudkyně

Za správnost vyhotovení: Vítková